

"মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞানৰ সাগৰ পিতা আহিছে জ্ঞান বৰষি এই ধৰণীক সেউজ কৰি তুলিবলৈ, এতিয়া স্বৰ্গৰ স্থাপনা হৈ আছে, তাত যাবলৈ দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ'ব লাগে"

প্ৰশ্ন: সৰ্বোত্তম কুলৰ সন্তানসকলৰ মুখ্য কৰ্তব্য কি?

উত্তৰ: সদায় উচ্চ আত্মিক সেৱা কৰা। ইয়াত বহি বা চলোঁতে-ফুৰোঁতে বিশেষকৈ ভাৰতৰ আৰু সাধাৰণভাৱে গোটেই বিশ্বক পাৱন কৰি তোলা, শ্ৰীমত অনুসৰি পিতাৰ সহায়কাৰী হোৱা- এয়াই সৰ্বোত্তম ব্ৰাহ্মণসকলৰ কৰ্তব্য।

গীত: জো পিয়া কে সাথ হে (যি প্ৰিয়তমৰ লগত আছে.....)

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বুজাই আছে যিসকল আত্মিক পিতাৰ লগত আছে কিয়নো পিতা হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ। কোনজন পিতা? শিৱবাবা। ব্ৰহ্মা বাবাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি নকয়। শিৱবাবা যাক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। এজন হ'ল লৌকিক শাৰীৰিক পিতা, আনজন হ'ল পাৰলৌকিক আত্মিক পিতা। তেওঁ শৰীৰৰ পিতা, তেওঁ আত্মাসকলৰ পিতা। এয়া বৰ ভালদৰে বুজিবলগীয়া কথা আৰু এই জ্ঞান শুনাওঁতাজন হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ। যেনেকৈ ভগৱান সকলোৰে এজন, তেনেকৈ জ্ঞানো এজনেই দিব পাৰে। বাকী যি শাস্ত্ৰ গীতা আদি পঢ়ে, ভক্তি কৰে সেয়া কোনো জ্ঞান নহয়, তাৰ পৰা জ্ঞানৰ বৰ্ষা নহয়, সেইকাৰণে ভাৰত একেবাৰে শুকাই গ'ল। কঙাল (দুখীয়া) হৈ গ'ল। সেই বৰষুণো যদি নহয় তেতিয়া মাটি আদি সকলো শুকাই যায়। সেয়া হ'ল ভক্তিমাৰ্গ। তাক জ্ঞানমাৰ্গ বুলি নকয়। জ্ঞানেৰে স্বৰ্গৰ স্থাপনা হয়। তাত সদায় ধৰণী সেউজ হৈ থাকে, কেতিয়াও নুশুকায়। এয়া হ'ল জ্ঞানৰ পঢ়া। ঈশ্বৰ পিতাই জ্ঞান দি দৈৱী সম্প্ৰদায় প্ৰতিষ্ঠা কৰে। পিতাই বুজাইছে মই তোমালোক সকলো আত্মাৰে পিতা হওঁ। কিন্তু মোক আৰু মোৰ কৰ্তব্যক নজনাৰ কাৰণেই মনুষ্য ইমান পতিত, দুখী মাউৰা (গৰাকী বিহীন) হৈ গৈছে। নিজৰ ভিতৰতে কাজিয়া কৰি থাকে। ঘৰত পিতা নাথাকিলে, সন্তানসকলে কাজিয়া কৰিলে তেতিয়া কয় নহয় যে তোমালোকৰ পিতা আছে নে নাই? এই সময়তো গোটেই জগতে পিতাক নাজানে। নজনাৰ কাৰণে ইমান দুৰ্গতি হৈছে। জানিলে সংগতি হয়। সকলোৰে সংগতিদাতা এজন। তেওঁক বাবা বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ নাম শিৱ হয়। তেওঁৰ নাম কেতিয়াও সলনি হ'ব নোৱাৰে। যেতিয়া সন্ধ্যা কৰে তেতিয়া নাম সলনি হয়। বিয়া হ'লেও কুমাৰীৰ নাম সলনি হয়। এইটো নিয়ম ইয়াত ভাৰতত আছে। বাহিৰত এনেকুৱা নহয়। এয়া শিৱবাবা সকলোৰে মাতা-পিতা হয়। গায়নো কৰে - তুমিয়েই মাতা পিতা.... ভাৰততহে আহ্বান কৰে - তোমাৰ কৃপাতে অপাৰ সুখ পাওঁ। এনেকুৱা নহয় যে ভক্তিমাৰ্গত ভগৱানে কৃপা কৰি আহিছে। নহয়, ভক্তিত অপাৰ সুখ নায়েই। সন্তানসকলে জানে স্বৰ্গত বহুত সুখ আছে। সেইখন নতুন সৃষ্টি। পুৰণি সৃষ্টিত দুখেই হয়। যিসকল জীৱন্তে ভালদৰে মৰি গৈছে তেওঁলোকৰ নাম সলনি হ'ব পাৰে। কিন্তু মায়া বিজয়ী হৈ যায় তেতিয়া ব্ৰাহ্মণৰ পৰা সলনি হৈ শূদ্ৰ হৈ যায় সেইকাৰণে বাবাই নাম নাৰাখে। ব্ৰাহ্মণসকলৰ মালাতো নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকল সৰ্বোত্তম উচ্চ কুলৰ হোৱা। উচ্চ আত্মিক সেৱা কৰা। ইয়াত বহি বা চলোঁতে-ফুৰোঁতে তোমালোকে বিশেষকৈ ভাৰতৰ আৰু সাধাৰণভাৱে বিশ্বৰ সেৱা কৰা। বিশ্বক তোমালোকে পবিত্ৰ কৰি তোলা। তোমালোক হ'ল পিতাৰ সহায়কাৰী। পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি তোমালোকে সহায় কৰা। এই ভাৰতেই পাৱন হ'ব। তোমালোকে ক'বা আমি কল্প কল্পই এই ভাৰতক পবিত্ৰ কৰি তুলি পবিত্ৰ ভাৰতত ৰাজত্ব কৰোঁ। ব্ৰাহ্মণৰ পৰা আকৌ আমি ভৱিষ্যতে দৈৱী-দেৱতা হওঁ। বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰও আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণেই হ'ল। ব্ৰাহ্মণ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া প্ৰজাপিতাৰ সন্মুখত থাকিব। এতিয়া তোমালোক সন্মুখত আছে। তোমালোক প্ৰত্যেকেই নিজক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান বুলি ভাবা। এইটো হৈছে যুক্তি। সন্তান বুলি ভাবিলে ভাই-ভনী হৈ যায়। ভাই-ভনীৰ কেতিয়াও ক্ৰিমিনেল দৃষ্টি (কু-দৃষ্টি) থকা উচিত নহয়। এতিয়া পিতাই অৰ্ডিনেন্স (অধ্যাদেশ) জাৰি কৰে যে তোমালোক 63 জন্ম পতিত হৈ থাকিলা, এতিয়া পাৱন সৃষ্টি স্বৰ্গলৈ যাব বিচৰা যদি পবিত্ৰ হোৱা। তালৈ পতিত আত্মা যাব নোৱাৰে সেইকাৰণেই মোক বেহদৰ পিতাক তোমালোকে আহ্বান কৰা। এই আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা কথা পাতে। শিৱবাবায়ে কয় - মই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কথা পাতে। নহ'লে মই কেনেকৈ আহিম? মোৰ জন্ম দিব্য। সত্যযুগত দৈৱীগুণ সম্পন্ন দেৱতাসকল থাকে। এই সময়ত হ'ল আসুৰি গুণধাৰী মনুষ্য। ইয়াৰ মনুষ্যক দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। আকৌ লাগিলে যিয়েই নহওঁক নামতো বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ ৰাখি দিয়ে। সাধুৱে নিজক শ্ৰী শ্ৰী বুলি কয় আৰু মনুষ্যক শ্ৰী বুলি কয় কাৰণ নিজে পবিত্ৰ হৈ থাকে সেইকাৰণে শ্ৰী শ্ৰী বুলি কয়। হওতেমো মনুষ্যই হয়। যদিও বিকাৰত নাযায় কিন্তু বিকাৰী সৃষ্টিতে আছে নহয় জানো। তোমালোকে ভৱিষ্যতে নিৰ্বিকাৰী দৈৱী সৃষ্টিত ৰাজত্ব কৰিব। তাতো মনুষ্যই থাকিব কিন্তু দৈৱী গুণ

সম্পন্ন হ'ব। এই সময়ত মনুষ্য আসুৰি গুণধাৰী পতিত হয়। গুৰু নানকেও কৈছে মৃত পলিটি কপড় ধোৱে (ঈশ্বৰে মলিন কাপোৰ পৰিস্কাৰ কৰে)..... গুৰু নানকেও পিতাৰ মহিমা কৰে।

এতিয়া পিতা আহিছে স্থাপনা আৰু বিনাশ কৰাবলৈ। আৰু অন্য যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আছে তেওঁলোকে কেৱল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে অন্য ধৰ্মৰ বিনাশ নকৰে, তেওঁলোকৰতো বৃদ্ধি হৈ থাকে। এতিয়া পিতাই বৃদ্ধি হোৱাটো বন্ধ কৰে। এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ কৰাই দিয়ে। ড্ৰামা অনুসৰি এয়া হ'বই। পিতাই কয় - মই আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ, যাৰবাবে তোমালোকক পঢ়াই আছোঁ। সত্যযুগত অনেক ধৰ্ম নাথাকেই। ড্ৰামাত এই সকলো উভতি যোৱাটো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এই বিনাশক কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে। বিশ্বত শান্তি তেতিয়াহে হয় যেতিয়া বিনাশ হয়। এই যুদ্ধৰ দ্বাৰাই স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি হয়। এইটোও তোমালোকে লিখিব পাৰা যে এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ কল্পৰ আগতেও লাগিছিল। তোমালোকে প্ৰদৰ্শনীৰ উদঘাটন কৰোৱা তেতিয়া এনেকৈ লিখিবা। পিতা পৰমধামৰ পৰা আহিছে - হেভেনৰ উদঘাটন কৰিবলৈ। পিতাই কয় মই হেভেনলী গড ফাদাৰ হেভেনৰ উদঘাটন কৰিবলৈ আহিছোঁ। স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিবলৈ সন্তানসকলৰে সহায় লওঁ। ইমান অনেক আত্মাক নহ'লে কোনে পবিত্ৰ কৰি তুলিব। অনেক আত্মা আছে। ঘৰে ঘৰে তোমালোকে এইটো বুজাব পাৰা। ভাৰতবাসী তোমালোক সতাপ্ৰধান আছিল। পুনৰ ৪৪ জন্মৰ পাচত তমোপ্ৰধান হৈছে। এতিয়া পুনৰ সতাপ্ৰধান হোৱা। মনমনাভৱ। এনেকৈ নক'বা যে আমি শাস্ত্ৰ আদিক নামানো। কোৱা, শাস্ত্ৰ আৰু ভক্তিমাৰ্গকতো আমি মানিছিলোঁ কিন্তু এতিয়া এই ভক্তিমাৰ্গৰ ৰাতি পুৰা হয়। জ্ঞানেৰে দিন আৰম্ভ হয়। পিতা আহিছে সংগতি কৰিবলৈ। বুজাবৰ বাবে বহুত যুক্তি লাগে। কোনোৱে ভালদৰে ধাৰণা কৰে, কোনোবাই কমকৈ কৰে। প্ৰদৰ্শনীতো যিসকল ভাল-ভাল সন্তান আছে - তেওঁলোকে ভালকৈ বুজায়। যেনেকৈ পিতা শিক্ষক হ'লে তেন্তে সন্তানো শিক্ষক হ'বলগীয়া হয়। গায়নো কৰা হয় - সংগুৰুৱে তৰায় (উদ্ধাৰ) কৰে, পিতাক কোৱা হয় সত্যখণ্ডৰ স্থাপন কৰোঁতা সত্য বাবা। অসত্য খণ্ড স্থাপনা কৰোঁতা হৈছে ৰাৱণ। এতিয়া যিহেতু সংগতি কৰোঁতাক পাইছোঁ তেন্তে আকৌ আমি ভক্তি কেনেকৈ কৰিম? ভক্তি শিকাওঁতা হৈছে অনেক গুৰুলোকসকল। সংগুৰুতো এজনেই। এনেকৈ কয়ো যে সংগুৰু অকাল.... তথাপিও অনেক গুৰু হৈ থাকে। সন্ন্যাসী, উদাসী অনেক প্ৰকাৰৰ গুৰু থাকে। শিখসকলে নিজেই কয় সংগুৰু অকাল... অৰ্থাৎ যিজনক কালে খাব নোৱাৰে। মনুষ্যকতো কালে খায়। পিতাই বুজায় - মনমনাভৱ। তেওঁলোকৰ আকৌ হৈছে - চাহেবক জপ কৰিলে তেতিয়া সুখ পাবা.... মুখ্য হৈছে দুটা শব্দ। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা - চাহেবক জপ কৰা। চাহেবতো এজনেই। গুৰুনানকেও তেওঁৰ প্ৰতিয়েই ইংগিত কৰিছে যে তেওঁক জপা। বাস্তৱত তোমালোকে জপ কৰিব নালাগে, স্মৰণ কৰিব লাগে। এয়া হৈছে অজপাজপ। মুখেৰে একো ক'ব নালাগে। শিৱ শিৱ বুলিও ক'ব নালাগে। তোমালোকতো শান্তিধামলৈ যাব লাগে। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰা। অজপাজপো এটাই হয় যিটো পিতাই শিকায়। তেওঁলোকে কিমান ঘণ্টা বজায়, আৱাজ (শব্দ) কৰে, মহিমা কৰে। কয় - অচতম্ কেশৱম্.... কিন্তু এটা শব্দও বুজি নাপায়। সুখ দিওঁতাতো এজনেই পিতা। ব্যাস বুলিও তেওঁকেই কোৱা হয়। তেওঁৰ জ্ঞান আছে যি দিয়ে। সুখো তেৱেঁই দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা- এতিয়া আমাৰ আৰোহণ কলা হয়। ছিৰিত কলাকো দেখুৱাইছে। এই সময়ত কোনো কলা নাই। মোৰ নিগুণীৰ....। এটা নিগুণ সংস্থাও আছে। এতিয়া পিতাই কয় - বালকতো মহাত্মাৰ দৰে হয়। বালকৰ কোনো অৱগুণ নাই। তেওঁলোকৰ আকৌ নাম ৰাখি দিয়ে নিগুণ বালক। যদি বালকৰ গুণ নাই তেন্তে পিতাৰো নাই। সকলোৰে অৱগুণ আছে। গুণৱান কেৱল দেৱতাসকলহে হয়। এক নম্বৰৰ অৱগুণ হৈছে যে পিতাক নাজানে। দ্বিতীয় অৱগুণ হৈছে বিষয় সাগৰত ককবকাই থাকে (থাউনি নাপায়)। পিতাই কয় - আধাকল্প তোমালোক ককবকাই আছিল। এতিয়া মই জ্ঞান সাগৰে তোমালোকক ক্ষীৰ সাগৰলৈ লৈ যাওঁ। মইতো ক্ষীৰ সাগৰলৈ যাবলৈ তোমালোকক শিক্ষা দিওঁ। মই এওঁৰ কাষত আহি বহোঁ, য'ত আত্মা নিবাস কৰে। মই স্বতন্ত্ৰ হওঁ। য'তে ত'তে অহা-যোৱা কৰিব পাৰোঁ। তোমালোকে মৃতকক খুউওৱা গতিকে আত্মাক খুউওৱা নহয় জানো। শৰীৰতো ভস্ম হৈ যায়। আত্মাক দেখাও পোৱা নাযায়। বুজি পোৱা যে অমুকৰ আত্মাৰ শ্ৰাদ্ধ। আত্মাক আহ্বান কৰা হয় - এয়াও ড্ৰামাত ভূমিকা আছে। কেতিয়াবা আহে কেতিয়াবা নাহেও। কোনোৱে কয়, কোনোৱে নকয়ো। ইয়াতো আত্মাক আহ্বান কৰে, আহি কয়। কিন্তু এনেকৈ নকয় যে অমুক স্থানত জন্ম হৈছে। কেৱল ইমানেই ক'ব যে মই বহুত সুখী, ভাল ঘৰত জন্ম লৈছোঁ। ভাল জ্ঞানী সন্তান ভাল ঘৰত যাব। কম জ্ঞানীসকলে কম পদ পাব। বাকী সুখতো আছে। ৰজা হোৱাটো ভাল নে দাসী হোৱাটো ভাল? ৰজা হ'বলৈ হ'লেতো এই পঢ়াত লাগি যোৱা। জগতখনতো বহুত লেতেৰা। জগতৰ সংগক কোৱা হয় কুসংগ। এজন সত্যৰ সংগহে পাৰ (বৈতৰণী) কৰায়, বাকী সকলোৱে ডুবায়। পিতাইতো সকলোৰে জন্মপ্ৰতিকা জানে নহয় জানো। এইখন পাপৰ জগত, সেইবাবেতো আহ্বান কৰে - আন ক'ৰবালৈ লৈ যোৱা। এতিয়া পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মোৰ হৈ মোৰ মতত চলা। এইখন বহুত লেতেৰা জগত। কৰাপন্থন (দুৰ্নীতি) আছে। লাখ-কোটি টকাৰ প্ৰবঞ্চনা হয়। এতিয়া পিতা আহিছে সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ তেন্তে অপাৰ আনন্দিত হোৱা উচিত নহয় জানো। বাস্তৱত এয়া হৈছে সত্য গীতা। আকৌ এই জ্ঞান লুপ্ত হৈ যাব। এতিয়া

তোমালোকৰ এই জ্ঞান আছে আকৌ পৰৱৰ্তী জন্ম ল'লে জ্ঞান সমাপ্ত হৈ যাব। তাৰপাচত হৈছে প্ৰালঙ্ক। তোমালোকক পুৰুষোত্তম কৰি তুলিবলৈ পিতাই পঢ়ায়। এতিয়া তোমালোকে পিতাক জানিছা। এতিয়া অমৰনাথৰ যাত্ৰা হয়। কোৱা, যাক সূক্ষ্মবতনত দেখুওৱা তেওঁ আকৌ স্থূলবতনত কেনেকৈ আহিল? পাহাৰ আদিতো ইয়াত আছে নহয় জানো। তাত পতিত কেনেকৈ থাকিব পাৰে? যে পাৰ্বতীক জ্ঞান দিয়ে। হাতেৰে বৰফৰ লিংগ সাজে। সেয়াতো যিকোনো স্থানতেই সাজিব পাৰি। মনুষ্যই কিমান হাবাখুৰি খায়। বুজি নাপায় যে শংকৰৰ ওচৰত পাৰ্বতী ক'ব পৰা আহিল যে তেওঁক পাৱন কৰি তুলিব। শংকৰ কোনো পৰমাত্মা নহয়, তেৱোঁ দেৱতা। মনুষ্যক কিমান বুজোৱা হয় তথাপিও বুজি নাপায়। পাৰসবুদ্ধি হ'ব নোৱাৰে। প্ৰদৰ্শনীলৈ কিমান আহে। কয় জ্ঞানতো বহুত ভাল। সকলোৱে ল'ব লাগে। হেৰ' আপুনিতো লওক। ক'ব - মোৰ আজৰি নাই। প্ৰদৰ্শনীত এইটোও লিখিব লাগে যে এই যুদ্ধৰ আগতে পিতাই স্বৰ্গৰ উদঘাটন কৰি আছে। বিনাশৰ পাচত স্বৰ্গৰ দুৱাৰ মুকলি হ'ব। বাবাই কৈছিল যে সকলো চিত্ৰতে লিখা- পাৰলৌকিক পৰমপিতা পৰমাত্মা ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ। ত্ৰিমূৰ্তি নিলিখিলে ক'ব শিৱতো নিৰাকাৰ হয়, তেওঁ কেনেকৈ জ্ঞান দিব? বুজোৱা হয় এওঁ প্ৰথমে বগা (সুন্দৰ; পবিত্ৰ) আছিল, কৃষ্ণ আছিল আকৌ এতিয়া শ্যামবৰণীয়া মনুষ্য হ'ল। এতিয়া তোমালোকক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। আকৌ হিষ্টী (বুৰঞ্জী) ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। গায়নো আছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ ঈশ্বৰৰ সময় নালাগে..... আকৌ ছিৰি নামি (অৱনমিত হৈ) মনুষ্য হয়। আকৌ পিতা আহি দেৱতা কৰি তোলে। পিতাই কয় - মই আহিবলগীয়া হয়। কল্প কল্প, কল্পৰ সংগমযুগত আহোঁ। যুগে যুগে বুলি কোৱাতো ৰং (ভুল)। মই সংগমযুগত আহি তোমালোকক পুণ্য আত্মা কৰি তোলাঁ। আকৌ ৰাৱণে তোমালোকক পাপ আত্মা কৰি দিয়ে। পিতাইহে পুৰণি সৃষ্টিক নতুন সৃষ্টি কৰি তোলে। এইবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাৰ সমান শিক্ষক হ'ব লাগে, বৰ যুক্তিৰে সকলোকে এই অসত্যখণ্ডৰ পৰা উলিয়াই সত্যখণ্ডলৈ লৈ যোৱাৰ লায়ক (যোগ্য) কৰি তুলিব লাগে।

(2) জগতৰৰ সংগ হৈছে কু-সংগ, সেয়েহে কু-সংগৰ পৰা আঁতৰি এজন সত্যৰ সংগ ল'ব লাগে। উচ্চ পদৰ কাৰণে এই পঢ়াত লাগি যাব লাগে। এজন পিতাৰ মততহে চলিব লাগে।

বৰদান: সন্তুষ্টিৰ দ্বাৰা সকলোৰে প্ৰশংসা প্ৰাপ্ত কৰোঁতা প্ৰসন্নচিত্ত হোৱা
সন্তুষ্টিৰ চিন প্ৰত্যক্ষ ৰূপত প্ৰসন্নতা দেখা পোৱা যাব। আৰু যি সদায় সন্তুষ্টি বা প্ৰসন্ন হৈ থাকে তেওঁক প্ৰত্যেকে নিশ্চয় প্ৰশংসা কৰে। গতিকে প্ৰশংসা, প্ৰসন্নতাৰ দ্বাৰাহে প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা সেইবাবে সদায় সন্তুষ্টি আৰু প্ৰসন্ন হৈ থকাৰ বিশেষ বৰদান নিজেও লোৱা আৰু আনকো দিয়া কিয়নো এই যন্ত্ৰৰ অন্তিম আহুতি হৈছে - সকলো ব্ৰাহ্মণৰ সৰ্বদা প্ৰসন্নতা। যেতিয়া সকলোৱে সদায় প্ৰসন্ন হৈ থাকিব তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতাৰ আৱাজ প্ৰতিধ্বনিত হ'ব অৰ্থাৎ বিজয়ৰ পতাকা উৰিব।

ম্লোগান: ডায়মণ্ড (হীৰা) হৈ ডায়মণ্ড (হীৰা) হোৱাৰ মেছেজ (বাৰ্তা) দিয়াটোৱেই হৈছে ডায়মণ্ড জুবিলি (হীৰক-জয়ন্তী) উদযাপন কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!